

Сирената

КИЙРА КАС

ПРЕВОД ЦВЕТЕЛИНА ТЕНЕКЕДЖИЕВА

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Siren*

Copyright © 2016 by Kiera Cass
All rights reserved.

Превод Цветелина Тенекеджиева
Редактор Петя Петкова
Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Дедракс“ АД, София, 2016

Тираж: 3000 бр.

ISBN 978-954-27-1828-4

*На Лиз, защото тя е от онези момичета, за които
трябва да бъдат писани песни и стихове и на които
трябва да бъдат посвещавани книги.*

ПЪРВА ГЛАВА

Странно е какво съхраняваме в душата си, какво помним, след като всичко свърши. Все още виждам в мислите си дървената ламперия, с която бяха облицовани стените на каютата ни, и си спомням колко мек беше килимът. Не съм забравила аромата на солената вода, който изпълаваше въздуха и полепваше по кожата ми, нито звънкия смях на брат ми в съседната каюта, сякаш бурята беше вълнуващо приключение, а не същински кошмар.

Страхът и тревогата обаче бяха засенчени от раздразнението, което се усещаше в обстановката. Бурята осуетяваше плановете ни за вечерта – никой нямаше да танцува на горната палуба. Такива бяха злочестините на тогавашния ми живот: толкова незначителни, че ме е срам дори да мисля за тях. Но така беше едно време, в дните, когато имах чувството, че живея във вълшебна приказка.

– Ако това клатене не спре скоро, няма да ми остана време да си оправя косата за вечеря – оплака се мама. Погледнах я от пода, където лежах в отчаян опит да не повърна. Майка ми блестеше като кинозвезда, а изкусно оформените

вълни на косата ѝ изглеждаха съвършено. Но тя никога не беше доволна. – Ставай – нареди ми тя, свеждайки поглед към мен. – Ами ако някой от прислужниците влезе?

Завлякох се до най-близкия шезлонг, както винаги изпълнителна, макар че и това положение не беше кой знае колко подобавашо за дама. До онзи съдбовен ден ваканцията ни не се открояваше с нищо необичайно – най-обикновено семейно пътуване от точка А до точка Б. Вече дори не си спомням накъде плавахме. Спомням си единствено, че го правехме, както винаги, в лукс. Бяхме едно от малкото семейства, чието състояние бе оцеляло сред Депресията – и мама обичаше да парадира с това пред хората. Затова и се намирахме в красив апартамент с големи прозорци и лична прислуга. Точно в онзи момент обмислях дали да не извикам някой от тях да ми донесе кофа.

И точно в онзи момент през мъглявината на отпадналостта до ушите ми долетя странен звук. Беше като далечна приспивна песен, която някак събуди и любопитството, и жаждата ми. Вдигнах замаяна глава и видях, че мама също гледа към прозореца, търсейки източника на звука. Очите ни се срещнаха за момент, сякаш и двете искахме да се уверим, че наистина го чуваме. След като получихме нужното потвърждение една от друга, отново насочихме погледи към прозореца. Музиката се лееше опияняващо красива, като благоговееен химн.

Татко надникна в стаята с лепенка на врата – явно се беше порязал, опитвайки да се обръсне по време на бурята.

– Това оркестърът ли е? – попита той. Гласът му беше спокоен, но отчаянието в очите му ме уплаши.

– Вероятно. Но звучи сякаш идва отвън, не смяташ ли? – отвърна напрегната мама, внезапно останала без дъх и неспокойна, после преглътна развълнувано с ръка на врата си. – Да проверим.

Скочи от стола и грабна пуловера си. Смях се. Тя ненавиждаше дъжда.

– Но, мамо, гримът ти. Току-що каза...

– О, не го мисли това – махна небрежно с ръка и наметна раменете си с кремава жилетка. – Няма да се бавим. Ще го оправя, като се върнем.

– Аз май ще остана тук.

Музиката привличаше и мен също толкова силно, но студената пот по лицето ми ми напомни, че може всеки момент да повърна. Едва ли беше добра идея да напускам стаята ни в това състояние, затова се свих още повече на шезлонга, устоявайки на мощния импулс да стана и да ги последвам.

Мама се обърна и ме погледна в очите.

– Ще съм по-спокойна, ако ти си до мен – пророни с усмивка.

Това бяха последните думи, които я чух да казва.

Въпреки че отворих уста да възразя, нещо ме накара да стана и да прекося каютата. Този път не просто се подчинявах на майка си. Изпитвах потребност да се кача на горната палуба. Да се доближа до песента. Ако бях останала в каютата, навярно щях да се окажа в капан и да потъна заедно с кораба. Така поне щях да съм със семейството си. В рая или ада, или никъде, ако всичко се окажеше просто лъжа. Но не.

Тръгнахме нагоре по стълбите, където вече се трупаха десетки други пасажери. В този момент проумях, че нещо не е наред. Някои препускаха, пробиваха си път през тълпите, а други приличаха на сомнамбули.

Излязох под поройния дъжд и спрях да се огледам. Запуших си ушите с длани, за да заглуша жестокия грохот и хипнотичната песен и опитах да се ориентирам какво става. Двама мъже профучаха край мен и скочиха зад борда, без

дори да се замислят. Но бурята не беше толкова унищожителна, че да се налага евакуация, нали така?

Погледнах към най-малкия си брат и го видях да поглъща дъжда като дива котка сурово месо. Когато един човек до него опита да стори същото, двамата се скараха за дъждовните капки. Заотстъпвах назад и потърсих с поглед средния ми брат. Така и не го намерих. Беше се слял с тълпата, устремена към парапета. Всички скочиха зад борда, преди да осъзная какво виждат очите ми.

Тогава зърнах родителите си – както се държаха за ръце, облегнати с гръб на парапета, просто се прехвърлиха отвъд него. С усмивки на лицата. Изпищях от ужас.

Какво се случваше? Светът се беше побъркал ли?

Една нота ме заплени и ме накара да отпусна ръце до тялото си. Песента внезапно завладя целия ми свят. Тревогите ми избледнях. Нещо ми подсказваше, че наистина щях да се почувствам по-добре във водата – в прегръдката на вълните, вместо под шибация дъжд. Струваше ми се превъзходна. Изпитвах нужда да отпия от нея. Да напълня стомаха, сърцето, белите си дробове с нея.

Завладяна от това помитащо желание, запристъпвах към парапета. С такова удоволствие щях да утоля дълбоката си жажда. Дори не усетих как се изкачвам по перилата, не усетих нищо, докато силният сблъсък с водата не ми върна разсъдка.

Всеки момент щях да умра.

„Не! – мислех си, докато се мъчех да изплувам до повърхността. – Не съм готова още! Искам да живея!“ Деветнайсет години не стигаха. Толкова много храни не бях опитала, толкова много места не бях посетила. Искях да имам съпруг, семейство. Но сега щях да загубя всичко само за миг.

„Наистина ли?“

Нямах време да се съмнявам в гласа, който чувах.

„Да!“

„Какво би дала, за да оцелееш?“

„Всичко!“

Тогава усетих нещо сред бушуващите води. Сякаш нечия ръка ме бе обвила през кръста и ме теглеше умело нагоре, през купища тела, докато не изплувах. След секунда вече лежах по гръб на твърда повърхност и се взирах в очите на три нечовешки красиви момичета.

За момент забравих и ужаса, и недоумението. Забравих бурята, семейството си, страха. Съществувах единствено тези прелестни, съвършени лица. Огледах ги с присвити очи и направих единственото предположение, което ми се струваше логично в онзи момент.

– Вие ангели ли сте? – попитах ги. – Мъртва ли съм?

Момичето с очи, зелени като смарагдите в обиците на мама, и развята искрящочервена коса се приведе към мен.

– Не. Напълно жива си – увери ме тя с мелодичен британски акцент.

Вперих поглед в нея. Щом още бях жива, защо не усещах солената вода в гърлото си? Защо очите ми не горяха? Защо не усещах паренето по лицето си от сблъсъка с вълните? Всъщност се чувствах прекрасно, като нова. Или сънувах, или бях мъртва. Друго обяснение нямаше.

В далечината се чуваха писъци. Повдигнах глава и видях задната част на кораба ни точно над вълните. Поклащаше се над водата като в сън.

Поех си няколко насечени глътки въздух, чудейки се как така все още дишах, докато други се давеха навсякъде около мен.

– Какво си спомняш? – попита червенокосата.

Поклатих глава.

– Килима. – Разрових паметта си, но тя като че ли беше

потънала в мъгла. – И косата на майка ми – добавих с пресипнал глас. – После се озовах във водата.

– Поиска ли да живееш?

– Да – изломотих и се зачудих дали не четете мислите ми, или просто всички останали си бяха помислили същото. – Кой сте вие?

– Аз съм Мерилин – отвърна любезно тя. – Това е Ейс-линг. – Посочи русото момиче, което ми се усмихна сърдечно. – А това е Номбеко. – Кожата на Номбеко беше тъмна като нощното небе и като че ли нямаше никаква коса.

– Ние сме певици. Сирени. Слугини на Океана – обясни Мерилин. – Тук сме, за да Ъ помагаме. Да Я... храним. Присвих очи.

– С какво се храни Океана?

Мерилин извърна очи към потъващия кораб и аз проследих погледа ѝ. Вече почти всички гласове бяха стихнали. Ясно.

– Такъв е дългът ни. Скоро може да стане и твой. Ако Ъ отдадеш времето си, Тя ще ти върне живота. От днес нататък, през следващите сто години, няма да боледуваш, нито да страдаш, и няма да остарееш нито с ден. Когато времето ти изтече, ще си върнеш гласа и свободата. Ще можеш отново да живееш постарому.

– Аз... съжалявам – заекнах. – Не ви разбирам.

Момичетата се усмихнаха, но в очите им се четеше тъга.

– Едва ли е възможно да разбереш още сега – увери ме Мерилин. Прокара пръсти през косата ми, сякаш вече бях една от тях. – Повярвай ми, на никоя от нас не ѝ беше лесно да го приеме. Но рано или късно ще успееш.

Изправих се внимателно и за моя огромна изненада установих, че стоя на повърхността на водата. В далечината се виждаха още няколко души, борещи се с вълните, сякаш си мислеха, че имат шанс да се спасят.

– Майка ми е там някъде – казах умолително.

Номбеко въздъхна с горестен поглед.

Мерилин праметна ръка през раменете ми, отправила взор към разрухата.

– Имаш избор – прошепна в ухото ми. – Да останеш с нас или да си отидеш с нея. Да си отидеш с нея. Не да я спасиш.

Замълчах. Истината ли говореше? Нима можех да избира смъртта?

– Каза, че си готова да дадеш всичко, за да оцелееш – напомни ми тя. – И наистина се моля да е така.

Разпознах надеждата в очите ѝ. Не искаше да се разделя с мен. Навярно беше видяла достатъчно смърт за един ден.

Кимнах. Щях да остана с тях.

Тя ме придърпа в обятията си и прошепна в ухото ми:

– Добре дошла в сестринството на сирените.

Неусетно се озовах под вода и нещо студено нахлу във вените ми. Но макар че ме уплаши, не изпитах почти никаква болка.

ОСЕМДЕСЕТ ГОДИНИ ПО-КЪСНО

ВТОРА ГЛАВА

— **З**ащо? – попита тя с подпухнало след удавянето лице.

Вдигнах ръце, за да я предупредя да не се доближава повече, да ѝ дам да разбере без думи, че съм смъртоносна. Но беше очевидно, че не се бои от мен. Искаше отмъщение. И щеше да си го набави независимо от всичко.

– Защо? – повтори настоятелно. Около единия ѝ крак се беше усукало водорасло и се влачеше по пода след нея с глух, влажен звук.

Думите излязоха от устата ми, преди да успея да ги възпра.

– Бях длъжна.

Тя дори не потрепна от гласа ми, а продължи да крачи

към мен. Дотук бях. Най-сетне щях да си платя за стореното.

– Имах три деца.

Отстъпвах назад в търсене на изход.

– Не знаех! Кълна се, не знаех!

Спря едва на сантиметри от мен. Зачаках да ме удари или да ме стисне за гушата, да отмъсти някак за живота, който ѝ бяхме отнели без време. Но тя просто стоеше на мястото си с килната настрани глава, изцъклени очи и посиняла кожа.

Докато не ми се нахвърли.

Събудих се с ням писък, размахвайки ръце в празния въздух пред себе си.

Накрая осъзнах – било е сън. Просто сън. Долепих длан до гърдите си, за да усмиря подивялото си сърце. Но вместо кожа, ръката намери гърба на албума ми с изрезки. Вдигнах го пред лицето си, оглеждайки старателно подредените страници, пълни с изрязани от вестниците статии. Така ми се падаше, щом се бях занимавала с него точно преди сън.

Тъкмо преди да заспя бях довършила страницата за Кери Страус. Тя беше една от последните жертви, които ми се наложи да намеря от най-скорошното ни корабкрушение. Оставах ми само още двама пасажери и щях да имам информация за всички изгубени души. „Аркатия“ можеше да се окаже първият ми напълно разкрит кораб.

Ярките очи на Кери ме гледаха от снимката, която бях взела от уебсайта, създаден в нейна памет. Навярно го поддържаше овдовелият ѝ съпруг, стараяйки се междуременно да сготви нещо по-интересно от обикновени спагети за трите си осиротели деца и да смогва с ежедневната си работа. Кери изглеждаше пълна с амбиции, излъчваше стремителност, която я обгръщаше като сияние.

А аз ѝ отнех всичко това. Откраднах го и го хвърлих

на Океана.

– Поне си имала някого – казах на снимката ѝ. – Поне е имало кой да плаче за теб, когато си си отишла.

Искаше ми се да можех да ѝ обясня с какво стойностният живот, прекъснат ненавременно, е за предпочитане пред празния живот, продължаващ сякаш цяла вечност. Затворих албума и го прибрах в сандъка при другите, всеки посветен на различно корабокрушение. Едва шепа хора можеха да разберат как се чувствам, а имах чувството, че невинаги успявах.

С тежка въздишка се отправих към всекидневната, където гласовете на Елизабет и Миака ехтяха по-силно от допустимото.

– Калѐн! – поздрави ме Елизабет. Аз минах с тихи стъпки покрай всички прозорци, за да се уверя, че са затворени. И двете знаеха колко важно е никой да не ни чуе, но така и не се научиха на необходимата предпазливост. – На Миака току-що ѝ хрумна поредната идея за бъдещето ѝ.

Обърнах очи към Миака. Дребничка и тъмна във всяко едно отношение, освен по душа, тя бе успяла да спечели симпатиите ми още от първите минути на познанството ни.

– Е, слушам – отвърнах и седнах на стола в ъгъла.

Миака ми се усмихна широко.

– Дойде ми наум да си купя галерия.

– Наистина? – Вдигнах учудено вежди. – Значи искаш да притежаваш изкуство, вместо да го създаваш?

– Не мисля, че някога ще спреш да рисуваш – заяви замислено Елизабет.

Кимнах с глава.

– Твърде талантива си.

Миака продаваше творбите си в интернет от години. Дори сега, докато разговаряхме, пишеше нещо на телефона си и бях сигурна, че урежда поредната голяма продажба.

Фактът, че дори една от нас притежаваше телефон, ми се струваше абсурден – сякаш имаше на кого да се обаждате, – но на нея ѝ харесваше да поддържа връзка със света.

– Сигурно е забавно да отговаряш за нещо важно.

– Разбирам те – отвърнах аз. – Идеята да разполагаш с твоя лична собственост звучи примамливо.

– Именно! – Миака пишеше и говореше едновременно. – Ангажираност, самостоятелност. В момента и двете ми липсват, така че може да си наваксам, като му дойде времето.

Тъкмо се канех да изтъкна, че и сега имаме доста ангажименти, но Елизабет ми отне думата.

– На мен също ми хрумна нова идея – изчурулика тя.

– Да чуем. – Миака остави телефона си и седна в скута ѝ, сякаш бяха невръстни кутрета.

– Реших, че много обичам пеенето. Мисля да го използвам по различен начин.

– Ще си прекрасна вокалистка в някоя група.

Елизабет изопна гръб и едва не събори Миака на пода.

– Точно това си мислех!

Наблюдавах ги, удивлявайки се от факта, че три толкова различни момичета, родени в различни части на света и в различни епохи, се допълваха взаимно така добре. Дори Ейслинг, когато поне за малко се откажеше от отшелничеството, което сама си бе наложила, и дойдеше да поживее с нас, пасваше като парче от пъзел в групичката ни.

– Ами ти, Кален?

– Какво аз?

Миака се повдигна.

– Случайно да имаш нови големи мечти?

Бяхме играли тази игра стотици пъти, за да се разведряваме. През годините имах десетки хрумвания. Искаше ми се да стана лекар, за да се реванширам някак за всички

отнети животи. Танцьорка, за да се науча да контролирам изцяло тялото си. Писателка, за да намеря начин да използвам гласа си дори без да говоря. Астронавт, в случай че ми се приискаше да се отдалеча възможно най-много от Океана. Вече бях изчерпала почти всички варианти.

Но дълбоко в себе си знаех, че копнея за едно-единствено нещо, твърде болезнено дори да си го помисля.

Отправих поглед към огромния учебник по история до любимото ми кресло – книгата, с която бях възнамерявала да се уединя в стаята си миналата нощ, – за да се уверя, че списанието за булчински рокли е добре скрито между страниците му.

Свих рамене с усмивка.

– Все същото.

Преглътнах сухо и влязох в университетския двор. Колкото и да копнеех за живот, възможно най-обикновен и безгрижен като този на нормалните хора, не си позволявах да се отпусна твърде много. Човешките същества – и фактът, че трябваше да мълча, за да ги предпазя – ме държаха под постоянно напрежение. Но дори в този момент чувах гласа на Елизабет в главата си: „Не е нужно да се заточваме вътре. Аз нямам намерение да живея така“. Беше заявила това около две седмици след началото на новия си живот с нас. И наистина удържа на думата си – дори се стараше да осигури и на нас малко по-нормално съществуване. Но дръзвах да се покажа навън, колкото за да ѝ угодя, толкова и заради самата себе си.

Настоящият ни дом се намиреше в съседство с един университет, което ме устройваше идеално. Купища хора кръстосваха откритите ливади и седяха по масите за пикник. Аз самата не изпитвах нужда да ходя по концерти и клубове, по партита като Елизабет и Миака. Стигаше

ми просто да се навъртам край хората. Е, да, стилът ми на обличане беше малко по-различен – оставах вярна на кройката на полите и роклите от петдесетте, – но седнех ли под някое дърво, можех да се преструвам на една от тях с часове.

Наблюдавах минувачите, доволна, че живеехме в толкова добросъседски квартал, където често непознати ми махваха за поздрав. Ако можех да им казвам „здравейте“ – само тази малка, невинна дума, – илюзията щеше да е свършена.

– ... щом тя не иска. Така де, защо просто не каже нещо? – попита едно момиче приятелите си, струпани около нея. Представях си я като пчелата майка, а останалите – като нищожни търтеи.

– Напълно права си. Трябвало е да каже на теб, че не иска да идва, вместо да разгласява на всички останали.

Пчелата майка отметна драматично коса.

– Е, приключих с нея. Вече няма да играя игричките ѝ.

Присвих очи, убедена, че и тя самата играе игра, и то такава, която несъмнено щеше да спечели.

– Казвам ти, човече, можем сами до го проектираме. – Момче с къса коса размахваше ентузиазизирано ръце пред приятеля си.

– Не знам.

Събеседникът му, леко пълен негов връстник, който се чешеше по врата, крачеше забързано. Като че ли се опитваше да му се изплъзне, но другият беше толкова пъргав, така запален, че навярно можеше да настигне и ракета.

– Съвсем малка инвестиция е, човече. Като нищо ще направим големия удар! След десетина години хората може да говорят за онези двама загубеняци от Флорида, променили света им!

Потиснах усмивката си.

Следобед тълпата се разпръсна и аз се отправих към библиотеката. Откакто се бяхме нанесли в Маями, я посещавах веднъж-два пъти седмично. Не обичах да правя проучванията за албума си с изрезки в къщата. Вече бях допуснала тази грешка и Елизабет не спираше да ме обвинява в черногледство.

– Защо просто не тръгнеш да издирваш трупите им? – беше ме попитала. – Може и да попиташ Океана за сетните им мисли. И това ли ти се иска да узнаеш?

Разбирах отвращението ѝ. Възприемаше албумите ми с изрезки като вредно обсебване от мисълта за жертвите ни. Искаше ми се да разбере колко ме измъчваха образите на всички тези хора, как писъците им оставаха в паметта ми дълго, след като корабът потънеше. Знанието, че Мелинда Бернард е имала огромна колекция от кукли, а Джордан Кемърс е бил първокурсник в медицинска академия, някак облекчаваше болката ми. Сякаш това, че знаех повече за живота им, отколкото за смъртта им, донякъде им помагаше.

Обектът на днешното ми разследване беше Уорнър Томас, предпоследният човек от списъка с пасажери на „Аркиатия“. Уорнър се оказа що-годе лесен за проучване. Имаше множество хора със същото име, но сред наличните профили в социални мрежи само в един не беше публикувано нищо от шест месеца и така разбрах, че съм го открила. Уорнър беше върлинест мъж, който изглеждаше твърде срамежлив, за да контактува лично с околните. Във всички сайтове беше посочил, че е необвързан. „Нищо чудно“, помислих си с гузна съвест.

От последната публикация в блога му ми се сви сърцето.

„Извинете, че съм толкова лаконичен, но пиша от самолета. Погледнете само този залез!“

Под тези изречения слънцето сякаш потъваше в далечния край на Океана.

„Толкова много красота има по света! Кара ме да си мисля, че идват само хубави дни!“

Едва не се разсмях. Съдейки по изражението му на всяка снимка, допусках, че никога през живота си не беше възкликвал. Но ми се струваше, че нещо му се е случило точно преди съдбовното корабоплаване. Дали не е имал причина да вярва, че нещата се променят към добро? А може би просто е използвал една от онези лъжи, които сипем, когато се намираме на сигурно в стаите си и никой не може да видим колко изопачаваме истината?

Принтирах най-добрата му снимка, един анекдот, който беше публикувал в профила си, и малко информация за семейството му. Не обичах да нося албумите си на публични места, затова прибрах листовите в чантата, която бях взела.

„Извинявай, Уорнър. Кълна се, не умря заради мен.“

След като приключих мисията си за деня, можех да насоча мислите си към нещо по-забавно. През годините се бях научила да компенсирам всяко от попълненията в албума си с изрезки с нещо приятно. Миналата вечер например бях разглеждала скици на рокли, преди да налепя последните снимки на Кери. Днес бях в настроение за торти. Намерих кулинарния раздел, занесох няколко книги до една празна маса на третия етаж и се зарових в рецепти, фондани и впечатляващи сладкарски произведения. За пореден път се впуснах в създаване на въображаеми торти – най-дълготрайното ми хоби. Първата беше класическа с ванилово-маслен пълнеж и бледосиня глазура с малки бели цветчета отгоре. Триетажна. Направо приказна. Следващата беше пететажна, квадратна, с черна панделка и вертикално наредени по предната ѝ част брошки. Най-подходяща за вечерна сватба.

Това можеше да е следващата ми голяма мечта – да стана сладкар и да правя хората щастливи, макар че аз самата

можеше да не вкуся щастие повече.

– Парти ли организираш?

Вдигнах поглед и видях русокосо момче с размъкнати дрехи, което буташе количка с книги. Табелката с името му беше закачена накриво и нечетлива. Облечен беше в стандартната униформа на колежа от бежови панталони и риза, чиито ръкави беше навил до лактите. Вече никой не се стараеше да изглежда добре.

Сдържах напирашката от гърдите ми въздишка. Тази част от присъдата ни беше неизбежна. Бяхме създадени да привличаме хората, а мъжете бяха особено податливи.

Сведох поглед към книгата си, без да отговоря, с надеждата, че ще схване намекта ми. Не бях избрала да седна точно в дъното на последния етаж, защото ми се общуваше с хора.

– Изглеждаш уморена. Едно парти вероятно ще ти се отрази добре.

Подсмихнах се неволно. Нямаше представа колко беше прав. За жалост обаче той прие малката ми усмивка като покана да продължи.

Прокара пръсти през косата си, съвременният вариант на „Добър ден, госпожице“, и посочи книгите върху масата ми.

– Майка ми твърди, че тайната на всички печива е да използваш затоплена купа. Не че разбирам от такива неща. Мога да сбъркам дори зърнена закуска.

Широката му усмивка говореше, че в действителност е така, а свенливостта, с която пхна ръка в джоба на панталона си, спечели симпатиите ми донякъде.

Но веднага се почувствах зле. Знаех, че намеренията му не са лоши и не исках да нараня чувствата му. Въпреки това се канех да прибягна до най-грубия ход и просто да си тръгна, когато той извади ръката от джоба си и я протегна към мен.

– Аз съм Акинли между другото – отбеляза той и зачака отговор от моя страна. Опулих се насреща му, не бях свикнала хората да преглъщат току-така мълчанието ми. – Знаем, че е доста странно – прочете грешно недоумението ми той. – Нещо като семейно име е. Някога е било фамилно в рода на майка ми.

Ръката му остана протегната към мен. Обичайната ми реакция би била да избягам. Но Елизабет и Миака успяваха да общуват с околните. За бога, та Елизабет сменяше любовниците си като носни кърпи, без да пророни нито дума. А и нещо в това момче ми се струваше... различно. Може би беше начинът, по който крайчетата на устните му се издигаха в усмивка, без дори да се замисля, или топлият глас, който се търкулваше от гърлото му като пухкави облаци. Нещо ми подсказваше, че ако го срежа, ще нараня своите чувства повече от неговите, ще съжалявам.

Поех ръката му внимателно, сякаш се боях да не счупя някой от двамата ни. Надявах се да не забележи колко студена е кожата ми.

– А ти как се казваш? – подкани ме той.

Въздъгнах, сигурна, че това вече щеше да сложи край на разговора ни, колкото и да не исках. Представих се на езика на глухонемите и той се облеци насреща ми.

– О, леле. Значи досега четеш по устните ми?

Поклатих глава.

– Тоест чуваш?

Кимнах.

– Но не можеш да говориш... Аха, ясно. – Той затупа джобовите си с длани, а аз опитах да надвия ужаса, плъзнал по гръбнака ми.

Нямаше много правила, но за сметка на това бяха строги. Мълчи в присъствието на хора, докато не дойде време да запееш. Дойде ли време, запей без колебания. Ако

моментът не е настъпил, не разкривай по никакъв начин тайната ни. Едно беше да се разхождам по улицата или да седя под някое дърво. Но опитът за истински разговор беше съвсем друго. Поставяше ме в много опасна ситуация.

– А, ето я – обяви той, като извади химикалка от джоба си. – Само че нямам хартия, затова ще трябва да пишеш по ръката ми.

Вперих замислен поглед в кожата му. Кое име да използвам? Онова от шофьорската книжка, която Миака ми купи през интернет? Онова, с което се бях подписала на договора за наем на къщата ни на плажа? Онова, под което се бях подвизавала в предишния град? Можех да избирам от сто имена.

Вероятно сглупих, но му дадох истинското.

– Калѐн? – прочете той от кожата си.

Кимнах, изненадана от това колко освобождаващо беше поне един човек на планетата да знае истинското ми име.

– Много е красиво. Приятно ми е да се запознаем.

Отвърнах му с тънка усмивка, все още притеснена. Не ме биваше в размяната на любезности.

– Страхотно е, че посещаваш обикновен университет, при положение че използваш езика на глухонемите. А аз се имах за смел само заедно напуснах родния си щат – присмя се той на себе си.

Въпреки че се чувствах доста напрегната, не можех да не се възхитя от желанието му да поддържа разговора. Малко хора биха постъпили така в подобна ситуация. Той посочи отново към книгите пред мен.

– Е, хм, ако наистина решиш да организираш парти и ти е нужна помощ с тортата, кълна се, мога да се стегна, поне колкото да не съсия всичко.

Вдигнах едната си вежда.

– Сериозно говоря! – Той се засмя, сякаш бях казала

някаква шега. – Както и да е, успех със сладкарството. И до скоро виждане.

Той ми махна срамежливо и продължи с количката си напред по пътеката между масите. Изпратих го с поглед. Бях сигурна, че ще запомня рошовата му коса, която изглеждаше брулена от вятър дори на закрито, и добротата в очите му. И щях да се мразя, задето съм съхранила тези подробности в паметта си, ако пътищата ни се пресекат в някой от мрачните дни – дни като онзи, в който Кери и Уорнър ме бяха срещнали.

Въпреки това бях благодарна. Не си спомнях кога за последно се бях чувствала като човек.

ИЗЛЕЗЛИ ЗАГЛАВИЯ ОТ КИЙРА КАС:

Изборът
Елитът
Единствената
И заживели щастливо
Наследницата
Короната

